

Jiří Grant

AGENTURA

Jiří Grant

AGENTURA

Copyright:

Autor: Jiří Grant
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

ISBN:
978-80-7512-103-5 (ePub)
978-80-7512-104-2 (mobipocket)
978-80-7512-105-9 (pdf)

PROLOG

Milí čtenáři. Než se začtete do dalších řádek, chtěl bych, abyste věděli, že příběh, který je v knize popsán, se takto nestal, jména osob jsou smyšlená a jakákoli podobnost čistě náhodná.

Cítím potřebu tuto skutečnost zdůraznit, protože v době, kdy se na nás z médií denně valí různá katastrofická odhalení, by se dalo lehce uvěřit, že se jedná o autentickou zpověď některého z členů popisované skupinky mladých účastníků.

Je však pravdou, že inspirací pro některé části knihy byly skutečné příběhy lidí, od kterých by běžný, slušný člověk takové chování ani nečekal.

Pokud se vám bude zdát, že se něco podobného stalo nebo snad děje ve vašem okolí, je to bohužel možné.

Pozitivní je podle mě to, že se situace kolem nás začíná zlepšovat a prostředí, jak se říká, čistit. Tak to alespoň poslední dobou cítím. Taky kolem sebe vidím stále méně znechucených lidí. A to je dobře. Protože je jen na nás, co budeme tolerovat. Jak si necháme ostatními lidmi život otrávit nebo snad dokonce zničit. Kolem je přece tolik možností a způsobů, jak ho prožít hezky.

Váš

Jiří Grant.

ZAČÁTKY

Bylo nedělní odpoledne, podzim roku dvanulajedenáct. Seděli jsme u kiosku „Pod kaštanem“ a věděli, že zítra do žádné rachoty nemusíme. Ani ne proto, že by se nám snad nechtělo makat, ale prostě a obyčejně jsme žádnou stálou práci neměli. Bylo nám přes dvacet. Tři kluci a jedna holka z menšího města. Den za dnem jsme víc a víc zápasili s drsnou realitou současné doby. Každý z nás sice vystudoval docela slušnej obor s maturitou, ale nějak jsme neodhadli poptávku společnosti po našich dovednostech. Jediný, kdo měl do pátku stálou práci, jsem byl já. Makal jsem jako rozpočtář na stavbě za jedenáct čistýho. Pro středoškoláka stavaře nic moc. Takže mě vůbec nemrzelo, že mi neprodloužili smlouvu. Teď tady tak sedíme a řešíme, co s tím životem dál.

Naproti sedí Vašek, automechanik a fanda do počítačů, teď taky bez práce, ale jinak pracant a férovej kluk. Nikdy nepokazil žádnou prdel a v autech a počítačích se fakt vyznal. Vpravo naše nejhezčí členka - Vendy. Fajn holka, která měla jen smůlu na rodiče. Nikdy o nich moc nemluvila, ale podle toho, že se vždycky roztrásla, když na ně přišla řeč, se dalo usoudit, že v hezkém prostředí určitě nevyrostla. V osmnácti odešla z domova a snažila se, jak to jen šlo, aby byla samostatná. Ale jinak nikdo z nás fakt nevěděl, co tam bylo. Jenom to, že fotr byl nějakej právník a matka snad profesorka. Vlevo seděl Richard, knihtiskař a grafik, samozřejmě taky bez stálého angažmá. Já jsem Daniel. Pozice rozpočtáře už je v mém případě taky minulostí. Ale to už tu zaznělo.

Všechny nás spojovala skutečnost, že naše perspektiva a vyhlídka, které by stály za zamyšlení, jsou na stávajícím pracovním trhu takřka nulové. S tím však nebylo možné se smířit.

My chtěli peníze, svobodu, úspěch a hlavně všechno hned. Když nám to nenabídl pracovní trh, bylo nám tehdy jasné, že se musíme postarat jinak.

Pochopitelně nám bylo taky jasné, že tady Mikulášové ani Santové nic nenadělují a nadělovat nebudou, živili jsme se, jak to jen šlo. Snažili se získat co nejvíc peněz pro slušný život. Zpočátku všelijakými příležitostnými kšeftíky.

Nejprve na hraně, později však stále častěji za hranou. A kontakty a zakázky - „nějak bylo potřeba ty naše kšefty kulantně pojmenovat,“ ty se nám docela rychle rozšiřovaly.

Byla z nás prostě obyčejná parta mladých lidí, které okolí, spíše více než méně, dotlačilo k podobnému způsobu života. Osud nás zázračně sblížil v době, kdy na nás dolehly podobné problémy. Problémy, které řeší většina mladých lidí. Mladých lidí, kteří nechtějí nebo nemůžou vyrůstat v bavlince, a kteří se o sebe musejí nebo chtějí postarat co nejdříve sami, bez pomoci rodičů.

Ne, že bychom se nesnažili najít si nějakou solidní, legální práci. Docela dlouho se o to každý z nás pokoušel. Práci přiměřenou a taky zaplacenou. Z domovů a okolí jsme věděli, jak lidi s penězi většinou zápasí. A to měli mnohdy jakž takž příjmy.

Moji rodiče byli třeba docela v balíku, ale jen já vím, za jakých podmínek a jaký to byl doma život. Od rána do večera byl a je fotr s mámou v presu a když se vidí a mají chvílku, tak se jenom dohadují, kdo se víc zasloužil o barák, o auto, a další...

To je tak asi všechno, na co z dětství budu vzpomínat. Vencovi před časem onemocněla ségra, takže celý jejich rozpočet jde na léčení. Jeho rodičům tak může někdo zkusit říkat něco o bezplatný zdravotní péči.

O Vendy už bylo něco málo řečeno a víc nikdo z nás ani nevěděl.

A v takový situaci vám nabízejí většinou rádobu podnikatelé práci za pár korun nad deset tisíc. V zemi, kde obyčejný bydlení člověka v jakýmkoli městě stojí právě těch deset tisíc korun. Místo jídla se pak má člověk asi jít pást.

Nejde říct, že by všechno kolem bylo špatně. My ale tehdy prostě chtěli žít jinak. Svobodně a mít trochu víc peněz. A byli jsme si jistí, že na to máme dost schopností.

Když Richard před časem poznal nějakýho týpka, začaly nás všelijaký ty kšeftíky docela dobře živit. Většinou to byly pojistný podvody s autama, a tak podobně.

Ted' se zhoupł na chatrné stoličce, ta se pod ním prohnula ve všech třech rovinách, zavržala, ale kupodivu se nezhroutila pod jeho solidně vypracovanou postavou.

„Hele, pánové a dámo,“ začal komisně a přerušil naše rozjímání. Když takhle začal, vždycky jsme věděli, že nebude žvanit do větru.

„Máme další kšefty. Ale ted' musíme začít trochu víc makat,“ chvíli se zatvářil tajemně.

„Tak zpívej,“ vyzvídal Vašek a chtěl se taky zhoupnout na židli. Když však ucítil, jak je rozvrzaná, tak toho raději nechal.

Richard se jenom pousmál a vyložil plán na příští týden a vlastně na další dlouhé týdny:

„Zejtra máme jednu káru. Na to stačíme tři. Vendy bude tady. Pro všechny případy.“

Bylo nám hned jasné, co to znamená.

„A od úterka mám kšeft zase pro všechny. Klasika. Sledovačka pro jednoho kámoše co má agenturu,“ dovysvětlil.

Vašek ho doplnil, že má taky nějaký tip.

„No, to jsem chtěl taky probrat,“ přerušil ho Richard a řekl tehdy to, na co už každý z nás nějakou dobu myslel. Nebyla jen potřeba a chuť se tím zabývat.

„Kšeftů začíná být dost. Měli bysme tomu dát nějakou formu. Sehnat nějaký prostory. A taky to líp plánovat.“

„Proberem to hned, jak budem hotoví s těma dvěma kšeftama.“

„Venco, my a Dan vyrazíme ráno v devět. A v týdnu probereme zbytek.“

RICHARD

Vyrůstal v pohodové rodině bývalého policisty, který se dal na dráhu soukromého detektiva, a jeho matka byla tisková mluvčí nějaké nemocnice. Oba měli kolem sebe plno zajímavých lidí a dostávali se velice často k ještě zajímavějším informacím, které uměli většinou velmi dobře využít. Takže jako rodina určitě nestrádala. Richardovi, jak dospíval, někteří přátelé rodičů očividně imponovali. Byli to většinou vlivní lidé. A vliv a peníze z nich čísel na všechny strany. Když dospěl, začal se dostávat stále častěji k zajímavým jednáním mezi rodiči a jejich přáteli. S některými se dokonce přátelil. Hodně mu to tehdy imponovalo. Nejvíce obdivoval jednoho mladého frajera. Byl nejspíš něčím jako lobbistou.

S Ríšou sem tam zašel na pivo a jednou mu naznačil, že někdy je potřeba některým věcem pomoci. Prostě naplánovat osud. Že o takové služby některý lidi napříč národem hodně stojí a jsou ochotní dost zaplatit. Taky mu mezi řečí naznačil, že na tyhle služby používá jednu skupinku kluků. Ale kdyby měl Ríša někdy zájem...? Zájem si přivydělat?

Nebylo se tedy čemu divit, že Ríša po každém konfliktu s rodiči snil o tom, jak se osamostatní. Když mu bylo dvacet a poznal, že kámoš Venca má stejné pocity, na nic nečekal, sbalil si doma věci a odstěhoval se.

Richarda jsme bez nějakých velkých řečí uznávali a respektovali. Měl nejvíc kontaktů, které nás živily.

Nikdy nám neřekl, jak se s takovýma lidma vlastně seznámil. Ani jsme to po něm nechtěli. Řídili jsme se podle zásad starých mafiánů.

„Co nevíš, to neprozradíš, atd.“

Na nic si nehrál, a když už něco řekl nebo připravil, nebyly žádné problémy. Takže jsme to neřešili a on byl od počátku takovým naším kápem.

Ale každý z nás měl svoje schopnosti a nikdo nebyl jenom do počtu. Byla z nás docela super schopná čtyřka. Svoje pevné místo měla mezi námi i Vendy. Dosavadní život z ní udělal holčinu do nepohody, která uměla využít všech svých předností a poprat se tvrdě se životem. Byla hezká, inteligentní a moc dobře to o sobě věděla. Dohromady prostě taková super parta schopná pro všechno a hlavně všeho. Jak se později ukáže.

Plán na příští týden byl tímto daný. Znali jsme se už dost dlouho na to, aby bylo jasné, že tak to bude a co se jednou domluví, bude taky platit.

Dál už se probíralo zase jen kde je nějaký mejdan nebo párty a u koho se kterej večer sejdem. Vždycky bylo dost možností. V nějakým klubu, u nějakých známých, nebo u nás doma. Bydleli jsme v docela dobrým čtyřpokojáku. Každý tam měl soukromí svého pokoje a ještě tam byla hala pro mejdany.

Vendula, která byla naše štěstíčko, dbala na pořádek. Ne, že by uklízela celý kvartýr, ale vždycky dala každému, kdo by se chtěl topit v bordelu, najevo, že tohle trpět nebude! Protože docela dobře vařila, uměla zapnout pračku a rozuměla si s námi prakticky ve všem, bylo nám klukům jasné, že nám ji muselo seslat samo nebe.

Po krátké době, když jsme se poznali ještě blíže, začala se postupně zapojovat taky do našich akcí. Holka se někdy moc a moc hodila.

Nikoho z nás proto ani nenapadlo a nepřipustil si myšlenku nějak ji naštvat nebo nedej Bože ztratit. Taky to byl super mejdan, když jsme ji poznali.

Bylo to fakt velký. Vendy si hned druhý den přinesla pár věcí a zabydlela poslední volný pokoj, který dosud stejně sloužil jako sklad. Nám to nijak nevadilo. Spíš naopak. Od té doby z nás byla čtyřka a takový stav nám vyhovoval. Žijeme jako taková větší rodina. Později se Vendy víc a víc sbližovala s Richardem. Prostě asi láska. No a to bylo taky fajn.

Perfektně jsme se doplňovali. Bylo dobře, že i Vendy mezi nás zapadla a přijala náš způsob života a obživy. Takže společně trávíme většinu volného, ale taky „pracovního“ času.

Super pro nás bylo, že jsme se sice rádi bavili, ale ke štěstí nám v klubech nebo jinde stačilo pár energitáků.

Že jsme si už tehdy zakládali na tom, jak vypadáme. Nechtěli jsme být nějaká parta bezvýznamnejch idiotů nebo socek. Proto žádný velkej chlast a žádný fet.

Naším vzorem nebyl ani Putin, ani Obama, nebo snad Di Caprio. Obdivovali jsme spíš Al Caponeho, Jakuzu, Mašíny a z politiků snad jen Berlusconiho. Taky proto se snažíme mezi lidma víc poslouchat a méně mluvit.

Ono se nám to pak při práci hodilo čím dál víc. Peněz jsme měli taky dost, takže o koníčky a jinou zábavu než jenom čumět do tabletů a ujíždět na síti, nebyla nouze.

Sociální sítě se nám hnusily už jen podle názvu. Taky nám bylo jasné, že je to pole spíš pro fízly a úchyláky. Možná tak ještě pro školáky s potřebou se prezentovat za každou cenu a za všech okolností. Nejlépe tak před celým světem. Ještě je možné pochopit nějakou celebritu, že se potřebuje zviditelnit na facebooku nebo twitru, ale proč má nějaký soustružník z „Horní dolní“ psát o tom, co večer sežral, kde byl a tak dál...? No, možná proto, že se fyzicky moc mezi lidi nedostane.

Byly to tenkrát krásné časy a my věřili, že jsme našli ten správný směr v té, pro nás stejně prohnílé, společnosti.

CHLÉB NÁŠ VEZDEJŠÍ

Svobodnej život, spousta peněz a fajn kšefty. No, co víc už si přát.

Ráno jsme s Vencou a Richardem vyrazili přesně ve smlouvenou hodinu. Všem nám bylo jasné, co to znamená, když máme na starost káru. Jak nám ještě Richard doplnil, jednalo se o klasický scénář.

Šlohnout vytipovanou káru a převézt ji do Polska. I když šlohnout byl tady přece jen silný výraz.

Auta se kradou různě. Buď je prostě kradou obyčejní zloději a kradou je doopravdy, nebo si je taky někteří majitelé nechávají ukrást. Tuto službu jsme právě zajišťovali my. Byla to jedna z našich docela oblíbených službiček. Nebyla to vlastně klasická krádež, bylo tu menší riziko, že nás někdo při tom chytí, ale o to větší tu hrozí trest. Je to přece jen pojistný podvod a škody jsou hodně vysoké.

Proto jsme nikdy nenechávali nic na náhodě. Snažili se nic nepodcenit a vždycky jít do akce perfektně připravení. Klíče s papírama nám „chudák okradený“ majitel, jako pokaždé, předal předem. Scénář bylo ale vždycky potřeba trochu pozměnit. Věděli jsme dobře, proč.

Dneska to bude tak, že já s Vencou auto otevřeme, pak se vrátím k Richardovi. Až Venca vyrazí směr hranice, pojedeme za ním. Jednak abysme byli po ruce v případě potřeby, no a když všechno klapne, vyzvedneme prachy. Venca se pak vrací vlakem. Všechno bylo naplánováno tak, aby fízlové měli co nejméně záchytných bodů. Proto budeme auto otvírat dva, za světla dopoledne. Ať si nás kamery pěkně natočí. Přestrojení býváme dokonale.

Autem sice odjedeme oba, ale po pár metrech vystoupím a Venca pojedede dál sám. Zásadně nepoužíváme telefony. Přístroje sice u sebe máme, ale jen takové, které se ještě nikdy nepoužily. Použily by se jenom, když by šlo o kejhák. Takovýho použitýho se pak vždycky hned zbavujeme! Mohlo by se zdát, že některé naše kroky můžou být přehnané a zbytečné. My si to ale fakt nemyslíme. Děláme vždycky všechno proto, aby právě tahle akce nebyla ta poslední. Jedno z našich hlavních pravidel bylo, že fízlové nejsou blbí.

Richard zastavil v jedné z vedlejších uliček. Bylo dopoledne a kolem procházelo docela dost lidí. Většina z nich někam spěchala, ale hodně jich taky jen tak bloumalo. Bylo prostě běžné všednodenní dopoledne. S Vencou jsme si navlíkli mikiny s kapucí.

„Tak hoši. Jdeme na to. Je všechno jasné? „ ujistil se ještě Richard.

„Je to červená Audina a parkuje u muzea. Číslo znáte,“ a poplival nás pro štěstí.

Za chvílku jsme byli u káry asi tak za mega a rozehráli divadlo, jak překonáváme zámek s alarmem. Odváděli jsme kvalitní práci. Pro hladký průběh jednání s pojišťovnou musel mít klient co nejvíc argumentů a důkazů, že šlo o sprostou krádež. Po pár minutách už motor vesele vrní a my odjíždíme z místa činu.

„Jede slušně,“ poznamenal labužnický Venca a zamířil ven z města. Richard se držel v bezpečné vzdálenosti za náma. Za městem jsem sebral mikiny se vším, co jsme měli s Vencou u sebe, a přestoupil zpátky k Richardovi. Pokračujeme všichni dál směr hranice.

Času bylo dost, takže nebylo potřeba nikam spěchat.

V případě, že se neozveme, plán klape a klient ohlásí ztrátu až po sedmé večer. Všechno to vypadalo úplně jednoduše. Největší riziko je ale vždycky to, že někdo bude žvanit. Nikdy nemůžete ručit za

klienta nebo někoho z jeho okolí. Může se někde pochlubit, jak je dokonalejší a celá věc je v prdeli. Proto nikdy nenecháváme nic na náhodě. Taky Vendy, která zůstala doma, měla svůj úkol.

Měla se pohybovat mezi známými a být vidět. Aby bylo jasné, že byla ve městě. V případě potřeby by pak mohla potvrdit, že jsme byli doma taky. Vždycky jsme se snažili počítat s tím, že se něco posere, a věděli jsme, že pak by nám krádež taky musel někdo dokázat.

Dnes šlo všechno podle plánu a bez problémů. Brzy odpoledne jsme byli za hranicemi a auto bylo připravené k předání. Venca nám dal klíče a odešel směr nádraží. Já s Richardem máme ještě dvě hodiny čas. Odběratel tady měl být v pět.

Posadili jsme se na zahrádku jedné restaurace, dali si kafe a Red Bull.

„Jestli to takhle půjde dál, prachy se jenom pohrnou. Nesmíme ale zblbnout. A hlavně se vyvarovat chyb,“ pobrukoval si Richard.

MONIKA

Monika si uklidila v pokoji a nejraději by už byla se svým přítelem. Chodí spolu přes dva měsíce a je opravdu zamilovaná. Ne, že by se zamilovávala často a jen tak, ale její nový kluk je opravdu formát. Získává si ji každým dnem a každou chvilku, kterou spolu tráví.

Když se rozešla s bývalým klukem, docela ji to sebralo. Myslela si, že snad skončilo všechno na světě. Kolem bylo jenom pusto a prázdno. Potom potkala Dana. Najednou začala mít zase pořádnou chuť do života. Teď je opravdu šťastná. Dan je úplně jiný, než ostatní kluci, které doposud znala. Je o pět let starší než ona.

Je mu pětadvacet, má zajímavou práci, auto, modré oči, no prostě je moc fajn.

Nevěděla sice, co přesně dělá. Věděla jen, že v něčem podniká. Nechápala, proč o své práci nechce moc mluvit... Ale jinak nemá chybu.

Umí se oblíkat a vlastně ji přitahuje i ta jeho tajemnost. Hlavně, že nežvaní do větru a co řekne, to taky splní.

A to milování s ním! Nikdy nemyslela, že sex může být takový. Nic podobného předtím nepoznala. Dokáže se s ním úplně odvázat. Sex jí už nepřipadá tak nezáživný. Když se spolu milovali poprvé, netušila, že pozná to, co si snad jen představovala, ale s žádným ze svých předešlých partnerů nepoznala. Milování s ním jí přináší opravdovou rozkoš a uspokojení. Dokázala dělat věci, které se dříve dělat neodvážila nebo se vlastně styděla. Dotýkat se ho i na intimních místech a zapojit se taky do erotických hrátek. Moc a moc ho miluje a cítí v něm konečně taky opravdovou oporu.

Vzpomíná třeba, jak se jednou jenom postavil a podíval se na jednoho frajířka, který prohodil v klubu nějaký hloupý vtípek na jejich adresu. Nebylo to tak, že by byl Dan nějaký rváč nebo že by snad chtěl vyvolávat nějaké konflikty. Vyzařoval však z něho takový respekt, že se tenkrát ten frajířek jen rychle omluvil. A Dan, jako správný formát, to přešel jen lehkým zvednutím prstu pro výstrahu.

Zase ji začala bavit škola a těšila se na práci novinářky, až dostuduje. Dokonce by ho ráda představila rodičům. Táta s mámou jsou fajn a přála by si, aby ho poznali. Věřila, že se jim bude taky líbit. Taky ji zajímal jejich první dojem a jejich názor na Dana. Je jí sice dvacet, ale na názoru rodičů jí docela záleží a přece jen na něj bere ve svém rozhodování ohled. I když to často nedává hned najevo. Nebo spíš nikdy. Teď už se hlavně moc těší na večer, až budou spolu.

Klient byl přesný. O půl šesté jsme byli za hranicemi a uháněli domů. Richard řídil, já koukal na silnici před námi a měl jsem fajn pocit. Opět jedna dobrá akce, večer přijde Monika, takže opravdu dobrý den.

„Zítřa vstáváme až v devět?“ zeptal se Ríša a přerušil tím moje rozjímání.

„Ok,“ přikývl jsem a pokračovali jsme dál beze slov.

Privřel jsem oči a představoval si večer s Monikou. Co bude mít asi na sobě. Jestli si vezme tu kostkovanou sukni a černé punčochy, tak asi skončíme brzo na gauči...

Tehdy to byly opravdu moc fajn časy. Byli jsme nezávislí, při penězích a žili jsme. Užívali si volného života.

Když jsem uviděl v okně světlo, zaradoval jsem se. Monika už byla nahoře. Venca s Vendy jsou dnes venku, tak jsem jí dal klíče. Byla opravdu fajn a neměl jsem sebemenší důvod jí nevěřit. Proč taky. Jestli jsem tehdy pár lidem věřil, tak mezi ně patřila i ona a její povaha.

Je tak zásadová, ale milá, rozkošná! Jsem moc rád, že se známe. Náš vztah je kontrastem prostředí, ve kterém se jinak pohybuju. Jenom

je blbý, že k ní nemůžu být stejně upřímný, jako ona ke mně. Já jí o své práci nemůžu říct všechno. Vlastně jí nemůžu říct vůbec nic. A vypadá to, že jestli to tak půjde dál, budu muset před ní zatloukat čím dál víc.

Večer proběhl přesně, jak jsem předvídal. Do koupelny jsme šli spolu. Moc se mi líbilo, že Monika byla čím dál odváznější v různých něžnostech.

Když mi umývala záda a rukou zajížděla přes zadek nebo mi umývala moji chloubu. To se pak nedalo nikdy dlouho vydržet a já jsem jí to oplácel podobně. Navzájem jsme se mydlili pěnou a nechali se masírovat proudem vody ze sprchy. Pak se ke mně otočila zády a já jsem začal hladit její pevné dvojky. Trošku se shrbila a zadečkem přitlačila do mého klína. Ruce mi sjely a chytil jsem ji za boky. To už se vážně vydržet nedalo. Raději vycouvám z koupelny a nechám ji, ať se v klidu osprchuje. V duchu už se ale těším, až se k sobě zase přitulíme. Sotva vyšla z koupelny v rozkošné košilce, musel jsem ji obejmout.

Pak jsme se uvelebili hezky na gauči. Monča ve své rozkošné košilce a já jen tak v tričku. Poslouchali jsme hudbu, pojídali všelijaké dobroty a zapíjeli je vínem. Monča si sem tam posteskla, co toho má ve škole, ale jinak jsme se oddávali klidu a pohodě. Když se položila na záda, začal jsem ji lehce líbat na břicho a pomalu se přibližoval k jejímu klínu. Přivřela oči a odevzdaně přijímala všechny ty něžnosti. Potom se otočila a začala mi to oplácet, jak jen nejlépe dokázala.

Brzo bylo bohužel ráno. Ale bylo nám moc hezky. Nejraději bysme takhle zůstali třeba celý týden. Ale Monika musela na přednášku a já za prací.

Je devět, my zase sedíme u našeho bistra a společně plánujeme další akce a jak dál.

„Musím vám říct, že mám novej super kontakt a kšefty pro tyhle lidi budou moc zajímavý. Tomu věřte.“

Richard začal podrobně popisovat, co nás čeká v nejbližší i vzdálenější budoucnosti. Všechno vypadalo opět lákavě a vlastně docela nevinně. Klient, se kterým se seznámil, má práci, která je pro nás jak dělaná. Má prachy a je ochotnej dobře zaplatit. Říká si „Ir.“ Asi si potrpí na přezdívký. To nám však bylo úplně šumafuk. Má prachy, zná vlivný lidi a má možnosti. Měli jsme se rozhodnout hned nad dvěma kšeftama.

Jedním z nich bylo sledování starosty jedné městské části. Nemuseli jsme dělat nic jinýho, než mu být pár týdnů v patách. Přesně zjistit, kam chodí, co dělá, s kým se baví a hlavně jak se baví. A to samé o jeho manželce a dvou dětech. Vlastně po nás nechtěl nic špatnýho. Neměli jsme se zajímat o nic víc kolem.

Jenom se pověsit na určený lidi a soustředit se hlavně na všechno, co by se dalo dál nějak použít. Bylo nám jasný, že ty informace bude později někdo chtít využít. Jak? Tak to už nás právě nemělo zajímat.

Krom toho jsme měli udělat ještě takovou jednorázovku. Propíchat gummy auta jednoho týpka ze susedního města.

„Takže je jasný, že už se nemůžeme dál scházet tady v bistru Pod kaštanem,“ pokračoval Ríša.

„Doma nic řešit nechceme a taky musíme mít kde přijímat klienty,“ Vašek se hned přidal.

„No, tak já už jsem s tím počítal. Mám vytipovaný docela fajn dva kanclý. Vchod z ulice, žádná recepce s kamerama. To by pro začátek a hlavně pro nás bylo asi nejlepší,“ a otočil se k Vendule, „vid', Vendy? Byli jsme se na to podívat, je to volný, nějaký vybavení tam je a můžem tam jít třeba hned.“

Vendy souhlasně pokyvovala, usrkávala kafe a potutelně se usmála.

„No, gauč jsem už s jednou kámoškou vyzkoušel,“ doplnil Vašek na vysvětlení.

„Toho majitele znám. Můžeme tam bejt třeba od zejtra a smlouva se podepíše k prvnímu. Čtrnáct dní nám dá k dobru,“ pokračoval dál v nadělování dobrých zpráv.

Na začátku listopadu jsme už seděli v pěkných nových prostorách kousek od centra. Vendy s Vaškem stihli kromě zajištění nutných úprav připravit taky všechny papíry pro vznik naší nové agentury, takže už jsme jenom čekali na oficiální zápis na úřadech. To nám ale v práci nijak nebránilo. Oficiálně a hlavně pro klid okolí jsme přijali dvě menší zakázky. Hlídali jsme jedno parkoviště a Richardův nový klient a známý - „Ir,“ nám dohodil taky ostrahu jedný soukromý nemocnice. Asi měl taky zájem, abysme měli jak vykázat nějaké oficiální příjmy. Moc si cenil naší loajality a chtěl s námi určitě dál spolupracovat. Na tyhle práce jsme už však museli přijmout pár hlídačů. Tak se z nás docela rychle stali podnikatelé se vším všudy.

A peníze jsme měli rádi čím dál víc.

Živily nás však pořád hlavně zakázky z podsvětí a od ekonomických a asi taky politických šíbrů. Docela rádi bysme věděli, pro koho vlastně „Ir“ dělá. Ale přesně to nevěděl ani Richard. Tak jsme na to kašlali. V duchu hesla: „Co mi není rovno, po tom je mi hovno!“

Takže gummy jsme týpkovi propíchali dokonce dvakrát. To pro nás nebyl žádný velký problém. Ještě jsme fízlům udělali do kamer „fakáče.“ Ať mají taky nějakou radost ze života...

Tyhle práce jsme však museli zajišťovat opravdu svýma silama. To byla taky jedna z podmínek našich hlavních klientů. Nikdy do toho netahat další lidi. Když by to okolnosti snad někdy vyžadovaly, museli by o tom napřed vědět. Ale to jenom hypoteticky. To byla naše velká přednost, že jsme choulostivé věci dělali zásadně jenom my čtyři. To se cenilo. Lidi, pro který jsme dělali, moc dobře znali kauzy, kdy nějaký nájemný vrah hned běžel za poldama. I když o důvěryhodnosti takových oznámení by se fakt dalo pochybovat.

Domluvili jsme se, že kauza starosta, jak jsme to pojmenovali, případně na mě a Vaška.

Když jsme začínali, zdálo se, že to bude jenom nuda. Starosta vyrážel každé ráno v sedm na úřad. Chodil pěšky. Z domova to měl docela kousek. Ve dvanáct oběd v restauraci, nasmlouvaný městem. Při obědě s ním se střídali stále stejní kolegové z radnice. Po obědě opět cesta na úřad. Navečer cesta domů. Večer v rodinném kruhu. Vašek měl podobné poznatky s jeho dcerou. Ráno škola. Jedno posezení se spolužáky v klubu, ale jinak celkem nic moc. Žádný excesy. Kouří obyčejný cigára a to je zatím všechno, co se tak dalo vidět. Pondělí, úterý, středa až pátek. V sobotu rodinka odjela na chalupu.

Každý večer jsme ještě zkontrolovali sociální sítě, ať víme, jestli nám něco neuteklo, nebo co se plánuje a na co se máme připravit.

Po týdnu práce jsme nenašli nic. Sem tam uděláme nějakou fotku, jinak nic!!!

Nic co by se starostovi dalo vytknout a tím využít. Když jsme svoje poznatky předávali „Irovi,“ jenom se usmíval a uklidňoval nás: „Klídek pánové. Když nic nenajdete, tak nějaký problém vyrobíme.“

Další týden jsme přidali do našeho okruhu zájmu taky starostovu manželku. Ta řídila a vlastnila menší kadeřnický salon v centru. Trochu divný bylo, že pro ni každý den jezdil jeden z jejích kadeřníků. Ráno ji naložil kousek od jejich bytu a večer ji tam zase vysadil. Bylo to divný. Vypadalo to, jako by mezi nimi něco bylo. A ve čtvrtek nás málem překvapila. Auto s kadeřníkem a starostovou zamířilo od salonu ven z města. Ještě, že Vašek počítal taky s takovým vývojem. Pokračoval za nimi do nedaleké vesničky. Tam se v jedné chalupě zdrželi asi dvě hodiny. To bylo ale všechno.

Další dny zase stereotyp. Starosta, starostová a dokonce i dcera docela vzorní. Jejich syn chodil do pátý třídy. Takže se nedalo čekat, že by jim snad ten pokazil profil.

Na další schůzce už nebyl „Ir“ tak klidný. „Pokud do týdne nic nevystracháte, budeme mu muset nějak pomoci,“ zhodnotil situaci, „do konce roku na něho potřebujeme něco mít.“ Už tehdy jsme si začali uvědomovat, že tady jde asi o víc, než o spory dvou hospodských na náměstí. Ale my viděli jenom prachy a ještě jsme si namlouvali, jak jsme dobří a důležití.

„Asi tě bude potřeba zapojit,“ poznamenal „Ir“ směrem k Vendy a pohladil ji po vlasech, když odcházel.

Nebyli jsme zase tak naivní, aby nám nedošlo, co to znamená. Sami jsme už měli v hlavě připravený varianty řešení. Pokud na starostovi a jeho chování nebude nic k použití, nezbude, než mu nějaký problém vyrobít.